

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Jana Vyklického ve věci žalobců: **a) S. T.**, zastoupeného Mgr. Anetou Cehákovou, advokátkou se sídlem Nový Bor, Nám. Míru 1, a **b) E. F.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení **J. V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 24. 6. 2014, č. j. 59 A 85/2013 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2014, č. j. 59 A 85/2013 – 62.

Rozhodnutím Městského úřadu Nový Bor, stavebního úřadu a úřadu územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 5. 2013, č. j. MUNO 25627/2013, sp. zn. SU 1141/2012-13871/Ok/Schw bylo ve společném územním a stavebním řízení vydáno stavebníkovi J. V. (osobě zúčastněné na řízení) územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu rodinného domu, zpevněných ploch, oplocení, splaškové a dešťové kanalizační přípojky, vodovodní přípojky, STL přípojky a přípojky elektro NN na pozemcích p. č. 142, 419/4, 419/5, 419/11 a 419/14 v katastrálním území Okrouhlá u Nového Boru. Žalobce a) při ústním jednání vznesl výhrady proti stavbě, neboť se podle něj na pozemku pro stavbu nachází navážka odpadu, a se stavbou na navážce nesouhlasil. Stavební úřad výhrady žalobce a) považoval za nedůvodné, neboť na pozemku p. č. 419/14, který byl vymezen pro stavbu, se nachází rostlý terén, nikoliv navážka odpadu; ta je v dolní části pozemku p. č. 419/6, což vyplývá z podkladů pro rozhodnutí,

konkrétně ze závazného stanoviska Městského úřadu Nový Bor, odboru životního prostředí, ze dne 15. 8. 2012, dále z geodetického zaměření vypracovaného oprávněnou osobou J. Z. a z potvrzení obce Okrouhlá z 8. 8. 2012, která byla původním vlastníkem pozemků. Žalovaný k odvolání žalobců potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím sp. zn. OÚPSŘ 237/2013 – 328 – rozh. dne 12. 8. 2013; ztotožnil se s vypořádáním námitky žalobce a) s tím, že stavba je povolena pouze na původním terénu, nikoliv na navážce. Další námitku žalobce a), uplatněnou až v odvolání, dle které nedošlo k odstranění kontaminované navážky ve lhůtě do 31. 5. 2013, jak stavebníkovi uložil odbor životního prostředí Městského úřadu Nový Bor, žalovaný posoudil jako neoprávněnou, nadto, stavebník již doložil její odvoz.

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Žalovanému vytýkali, že neprovedl žádné vlastní dokazování k charakteru terénu na předmětném pozemku. Žalobce a), jako soused stavebníka, viděl navážku kontaminované zeminy na tento pozemek z „bývalého ZPA Nový Bor“ a nemůže se tedy jednat o tzv. rostlý terén, jak tvrdí správní orgány. Žalovaný měl provést na pozemku sondu, která by tvrzení žalobce a) prokázala; na provedení sondy žalobce a) trval i nadále. Krajský soud žalobu zamítl, neboť rozhodnutí žalovaného považoval za správné a skutkově dostatečně podložené. Za situace, kdy žalovaný měl na základě vzájemně souladných podkladů pro rozhodnutí za prokázané, že k navážce zeminy nedošlo, správně neprovedl důkaz geologickou sondou. Námitky žalobce a) byly vedeny pouze v obecné rovině, bez konkrétních důkazů ke svým tvrzením. Nadto žalobce a) netvrdil dotčení vlastních práv povolením stavby.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce a) kasační stížnost, jejíž důvody výslovně nepodřadil žádnému z ustanovení § 103 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud věc nesprávně posoudil, když se spokojil s podklady uvedenými žalovaným, přestože žalobce a) požadoval už ve stavebním řízení provedení sondy, která by buď potvrdila, nebo vyvrátila stanovisko žalovaného. Dotčení svých práv stěžovatel spatřuje v ohrožení kontaminovanou zeminou, popřípadě jejím splavením na svůj pozemek. Z obsahu kasační stížnosti je tedy patrné, že stěžovatel namítal jednak vadu řízení před správním orgánem, neboť skutková podstata, z níž vycházel správní orgán v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spise, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jednak nezákonnost rozsudku krajského soudu pro jinou vadu řízení, spočívající v neprovedení navrženého důkazu geologickou sondou, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť se s rozhodnutím krajského soudu plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, v mezích řádně uplatněných kasační důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad dne 7. 5. 2013 rozhodl ve společném územním a stavebním řízení tak, že stavebníkovi J. V. výrokem I. vydal rozhodnutí o umístění stavby a výrokem II. stavební povolení na stavbu rodinného domu a zpevněných ploch na pozemcích p. č. 142, 419/4, 419/5, 419/11 a 419/14 v katastrálním území Okrouhlá u Nového Boru. Pro uskutečnění umístěvané stavby rodinného domu vymezil jako stavební pozemek část pozemku p. č. 419/14 o rozloze 73 m² a pro uskutečnění umístěvané stavby zpevněných ploch část téhož pozemku o rozloze 65,5 m² a dále parcelu p. č. 419/4 o rozloze 28 m², tak jak je zakresleno a okótováno na situačním výkresu zpracovaném Ing. K., který je součástí projektové

pokračování

dokumentace. Stěžovatel je vlastníkem mj. sousedícího pozemku p. č. 419/7 a při ústním jednání dne 26. 4. 2013 uvedl, že souhlasí s výstavbou, ale na původním terénu, ne na navážce, přičemž jako svědky provedení navážky označil sebe a osoby „F., K. a J.“. Stavební úřad považoval výhrady žalobce za nedůvodné, neboť na předmětném pozemku p. č. 419/14 se nachází rostlý terén, nikoliv navážka odpadu, která je až v dolní části pozemku p. č. 419/6. Tyto skutečnosti vyplývají z vyjádření obce Okrouhlá z 8. 8. 2012, která byla původním vlastníkem pozemků, a která sdělila, že pozemek p. č. 419/14 – ostatní plocha, je rostlý terén, který nikdy nebyl navezen; dále z geodetického zaměření J. Z., podle kterého je hranice navážky v dolní části parcely č. 419/6, a dále ze souhlasu se stavbou Městského úřadu Nový Bor z 15. 8. 2012. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal stěžovatel odvolání, ve kterém namítal, že se stavební úřad nevypořádal s jeho námitkou navážky na všech dotčených pozemcích, včetně pozemku p. č. 419/14. Podle stěžovatele je stanovisko obce Okrouhlá nepravdivé. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a ztotožnil se s jeho vypořádáním námítky stěžovatele. Uvedl, že Městský úřad Nový Bor, odbor životního prostředí, v samostatném řízení řeší nepovolené terénní úpravy navážkou odpadů na pozemek parc. č. 419/6 a dne 20. 12. 2012 uložil stavebníkovi odstranit nevyhovující navážku z této parcely do 31. 5. 2013.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval důvodem kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající mj. v tom, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

Nejvyšší správní soud se vymezením případů, kdy řízení před správním orgánem trpí touto vytýkanou vadou, zabýval již v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 – 76, a dospěl k závěru, že „[p]okud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“. Přesně takové parametry přezkoumávaný rozsudek krajského soudu má. Krajský soud (vycházející z obsahu předloženého správního spisu) vysvětlil, že závěry žalovaného a stavebního úřadu považuje za opodstatněné, neboť ze souhrnu podkladů pro rozhodnutí, které vzájemně korespondují (závazné stanovisko Městského úřadu Nový Bor, sdělení obce Okrouhlá a geodetické zaměření) vyplývá, že pozemek určený pro výstavbu rodinného domu nebyl nikdy navezen a jde o původní, tzv. rostlý terén. Nepovolená navážka je na jiném pozemku a o jejím odstranění se vede jiné správní řízení. Námitky žalobce a) naopak nekořespondují s žádnou skutečností, které vyplývají ze správního spisu.

Společné územní a stavební řízení upravuje § 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon). Vzhledem k tomu, že citované ustanovení určuje pouze náležitosti výroku rozhodnutí vydávaného v jeho režimu, je na odůvodnění té části rozhodnutí, kde bylo rozhodnuto o umístění stavby, nutno aplikovat ustanovení týkající se obsahové náležitosti územního rozhodnutí. Podle § 92 odstavec 1, druhá věta stavebního zákona je stavební úřad povinen v odůvodnění rozhodnutí v tomto řízení vyhodnotit připomínky veřejnosti. Tomuto zákonnému požadavku žalovaný i stavební úřad ve svých rozhodnutích dostáli. Stavební úřad se stěžovatelem uplatněnou námitkou stavby na navážce podrobně zabýval, ač námitka neobsahovala ani její odůvodnění, ani odůvodnění postavení stěžovatele jako účastníka řízení, tedy uvedení toho, jak může být stěžovatelovo vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich rozhodnutím přímo dotčeno (§ 89 odstavec 3 a § 114 odstavec

1 stavebního zákona). V rozhodnutí jasně a srozumitelně vysvětlil, proč považuje námitku stěžovatele za nedůvodnou; vyšel přitom ze vzájemně souladného souhrnu podkladů pro rozhodnutí, z nichž vyplývá, že předmětná navážka se nachází na jiném pozemku, než je pozemek určený pro výstavbu rodinného domu. Stejně tak žalovaný v rozhodnutí, kterým rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, jasně a srozumitelně vysvětlil, proč se ztotožnil se závěry stavebního úřadu a proč považoval zjištění z podkladů pro rozhodnutí za nepochybná; nad rámec koncentrace řízení zohlednil rovněž to, že odstranění předmětné navážky je předmětem jiného řízení a k jejímu odstraňování již dochází.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, tak má oporu ve spise, správními orgány byla dostatečně reflektována a řízení tak netrpí vadou, pro kterou by je měl krajský soud zrušit. Námitka stěžovatele z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak není důvodná.

Druhou námitkou, kterou stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, je vada řízení před krajským soudem, mající za následek nezákonnost jím vydaného rozsudku, spočívající v tom, že krajský soud nevyhověl návrhu na zpracování geologické sondy k prokázání existence navážky na pozemku p. č. 419/14 [důvod předvídaný v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Soudní přezkum správních rozhodnutí je založen na kasačním principu a správní soudy se zabývají věcí v tzv. plné jurisdikci. Záleží na uvážení soudu, zda bude opakovat dokazování správního orgánu nebo provádět důkazy nové, nebo zda skutkový stav zjištěný správním orgánem bude považovat za dostatečný a navržené důkazy neprovede (jak tomu je v tomto případě), pokud se s návrhy na provedení důkazů vypořádá přezkoumatelným způsobem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, zveřejněném pod č. 10 ve svazku č. 3 Sbírkky nálezů a usnesení Ústavního soudu uvedl, že „*zásadám spravedlivého procesu nutno rozumět tak, že v řízení před soudem musí být dána účastníkovi tohoto řízení možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotně-právním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy“ (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ads 29/2003 - 105).*

Krajský soud svou povinnost vypořádat se s navrženými a neprovedenými důkazy splnil. Důvody, pro které neprovedl navržený důkaz – geologickou sondu – v napadeném rozhodnutí vyložil tak, že má za to, že skutkový stav byl bez důvodných pochyb a dostatečně zjištěn ve správním řízení z ostatních podkladů pro rozhodnutí, soustředěných ve správním spise, zejména ze závazného stanoviska Městského úřadu Nový Bor, ze sdělení obce Okrouhlá a z geodetického zaměření oprávněným geodetem J. Z.. Aprobával názor žalovaného, že z těchto podkladů prokazatelně vyplývá, že navážka se nachází na pozemku p. č. 419/6 před jeho rozdělením v jeho dolní části a po rozdělení pouze na pozemku 419/6, nikoliv na pozemku 419/14, na kterém byla příslušná stavba povolena. Krajský soud přitom obecně není povinen provést všechny důkazy navrhované stranami, má-li za to, že skutková stránka je již pro účely jeho rozhodnutí prokázána dostatečně, byť by toto své rozhodnutí měl vždy odůvodnit (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 Aps 3/2010 - 86, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 - 24). Krajský soud se v napadeném rozsudku s důkazním návrhem žalobce na zpracování geologické sondy vypořádal shora uvedeným způsobem, řízení tedy netrpí

pokračování

vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak není dán.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnými důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady, odůvodňující postup podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. března 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu